

ΦΥΓΗ

Ἀμίλητη, κυνηγεμένη
Φτάνει σ' ἐρειπωμένο τοῖχο·
Στηρίζεται καὶ περιμένει
Ἐνα κελάδημα, ἓνα στίχο.

Γύρω τὸ δάσος μὲ τὶς μπόρες
Φεύγει σὰν πλοῖο στὴν τρικυμία.
Κ' ἦτανε ἡμέρες ἀνθοφόρες
— Ἐπέρασαν — κ' ἦτανε μία...

Τώρα τὴν ἄβυσσο ρωτάει
Πῶς βρέθηκε ἄξαφνα δωπέρα
Ἐνῶ στὰ μάτια τῆς κρατάει,
Φῶς ὅλη, ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Ψυχὴ, λησμόνει τὰ ὄνειρά σου.
Ἦρθες, πουλὶ στὴν καταιγίδα,
Κ' ἐχάρισες ὅλου τοῦ δάσου
Τὴν τελευταία μας ἐλπίδα.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Ἐγὼ δὲν ἐπλανήθηκα σὲ δάση ἀπάρθυνα, βουερά,
Μηδὲ ἡ ριπὴ μ' ἐχτύπησε τοῦ ὠκεανείου ἀνέμου.
Σκλάβο πουλί, τὰνώφελα πηγαίνω σέρνοντας φτερά
Καὶ δὲ θὰ ἰδῶ τοὺς οὐρανοὺς πὺν νοσταλγῶ ποτέ μου.

Μὰ πάντα, ὦ Φύση, ἀλίμονο! πόσο ἡ ψυχὴ μου ταπεινὴ
Λάτρισα στὸ παραμικρὸ γίνεται μάντεμά σου,
Καὶ πόσο, τώρα πὺν ἡ θραδιὰ θὰ πέση φθινοπωρινή,
Τὸ καθετὶ περσότερο μοῦ λέει τὴν ὁμορφιά σου!

Μὲ μιὰν ἀκρούλα σύννεφου ταξειδεμένου μὲ καλεῖς,
Μὲ τὸ χρυσὸ χαμόγελο τοῦ ἄρρωστου κάτω βρύου,
Μ' ἓνα χορτάρι ἀνάμεσα στὶς πλάκες ὅλες τῆς αὐγῆς,
Πὺν τὸ σαλεύει, μοναχό, ἡ πνοὴ τοῦ Σεπτεμβρίου....

Καὶ τὴ φωνὴ σου ἀκούγοντας μιὰν ὥρα σὰν αὐτὴ,
ὦ Φύση, θάρθω κάποτε φέρνοντας τὸ σταυρό μου.
Θᾶναι τὸ χῶμά σου ἐλαφρὸ καὶ θᾶναι ὄνειρευτὴ
Ἐν ὥρα μὲ τᾶνεπάντεχο τέλος τοῦ μάταιου δρόμου.